No. ZEVENTIEN

UIT HET ENGELSCH VAN LOUIS TRACY

(4) HOOFDSTUK II. (Vervolg).

Het was wel iets bijzonders, dat de zoon van een dorpspredikant, met als eenige hulpmiddelen aangeboren flinkheid, een academische opleiding en 'n uitstekende gezondheid — drie groote factoren om te slagen, maar die vele menschen toch niet beletten om te mislukken, — zich vóór zijn zes-en-twintigste jaar een eerste plaats veroverd had in 'n vak als dat der literatuur. Het is dus aan te nemen dat hij een scherpe opmerkingsgave bezat. Hij kon bijvoorbeeld eerder dan de meeste menschen nagaan tot welke belangrijke dingen een klein voorval leiden zou. Natuurlijk waren zijn gevolgtrekkingen somtijds verkeerd, maar het feit alleen, dat hij steeds zijn geest in zulke dingen oefende, zegt genoeg om 't even zeker te maken, dat zijn oordeel soms ook juist was. Zulk een gelegenheid deed zich enkele minuten, nadat hij 't huis van de familie Forbes verlaten had, vóór.

De onderdanige Tomlinson had hem geholpen met zijn jas en zijn fooi opgestoken met een even deftig air als een beroemd dokter zijn honorarium. Een knecht riep een taxi voor hem aan, en toen Theydon het trottoir overstak, merkte hij een grijzen landaulet auto op, die onder de boomen op eenigen afstand stilstond. Het huis van Mijnheer Forbes bevond zich op een plein, en de grijze wagen, aan den stillen kant van den weg neergezet, wachtte blijkbaar op een bevel van zijn bestuurder. Grijze auto's ziet men dikwijls genoeg in Londen, maar meestal zijn het reiswagens. Niet dikwijls ziet men een grijs-geverfde landaulet; vandaar dat het Theydon te binnen schoot, dat hij precies zoo'n grijzen automobiel midden op 't plein voor 't Waterloo-Station had zien staan, toen hij daar in een taxi gestapt was.

't Is waar, dat hij in een zenuwachtigen en opgewonden toestand was. 't Kon moeilijk anders na dat spannende gesprek, dat hij met Forbes gehad had, en met 't vooruitzicht dat die spanning niet zou verminderen vóór het onderhoud met de detectives voorbij was, waar hij nu nog meer tegen opzag. Maar al voelde hij zich zenuwachtig, hij wist toch bijzonder goed wat hij deed en zag. Nadat hij het plein verlaten had en terwijl zijn taxi door een deftige straat, die naar Knightsbridge leidde, ratelde, keek hij uit het kleine raampje achterin het voertuig, en zag dat de grijze wagen langzaam voortgleed op een afstand van een kleine honderd meter; hij begon toen te gelooven, dat de aanwezigheid van dat voertuig, zoowel aan 't Waterloo-Station als voor 't huis van Mijnheer Forbes niet geheel toevallig kon zijn. Toen hij zag, dat het voortdurend achter hem aanreed door Piccadilly, begreep hij wat de bedoeling er van moest zijn.

Om de Innesmore Mansions te bereiken, moest men door de drukste straten van Londen, nog drukker op dit oogenblik, door 't uitgaan der theaters; toch volgde de grijze wagen steeds het spoor van de taxi. In 't begin vond Theydon het nogal grappig, maar langzamerhand werd hij boos bij 't denkbeeld van voortdurend bespionneerd te worden. Om zeker van de zaak te zijn, en bovendien den persoon te ontdekken, die hem achtervolgde, verzon hij een list. Toen hij juist de Oxfordstraat zou oversteken naar den Fottenham Courtweg, stak hij zijn hoofd uit het raampje en riep den bestuurder toe: „Sla vlug rechts de Storestraat in, en houd daar op. Ik zal je wel zeggen als je weer moet doorrijden."

De man gehoorzaamde. Theydon plaatste zich voor het raampje, en in minder dan geen tijd, kwam de vervolger in 't zicht. De chauffeur met een onbeweeglijk gezicht bleek niet uit 't veld geslagen te zijn, toen hij zijn prooi zoo plotseling inhaalde. Hij vloog voorbij, schijnbaar Theydon's doordringenden blik niet ziende. Hoewel het weer zacht was, droeg hij een overjas met den kraag in de hoogte, zoodat tusschen de beschermende kleppen daarvan en een pet met breede klep zijn gezicht goed verborgen was. Toch kreeg Theydon den indruk van een eigenaardig als uit hout gesneden gelaat. De man leek wel een automaat, zóó weinig aandacht schonk hij aan de taxi en aan den nieuwsgierigen inzittenden persoon. Theydon vergat hem echter haast, toen hij tot de ontdekking kwam, dat er verder niemand in den auto zat! De beide raampjes waren open, en het schelle licht van een winkel op den hoek scheen er pal in; maar er was niemand in te zien. De wagen ging rustig verder, en stopte toen op een afstand van ongeveer twee honderd meter.

Zoover Theydon zien kon, stapte er niemand uit. Hij schreef het nummer — x y 1314 — op zijn manchet.

„Heb je soms toevallig dien wagen zien staan in de buurt van 't huis waar ik uitkwam?" zeide hij tegen den taxi-bestuurder, die natuurlijk veel belang in de zaak stelde.

„Ja, mijnheer," was het antwoord. „Het is geen Londensche wagen. Ik heb die letters nog nooit te voren gezien."

„Zou 't dan een valsch nummer kunnen zijn?"

„Waarschijnlijk wel, maar dat is erg gevaarlijk. De politie heeft zooiets gauw in de gaten."

„Wil je me helpen? Ik wil graag weten waar die wagen naar toe gaat."

„Ik zou U niet graag voor den gek houden, mijnheer. Die wagen kan mij gauwer ontsnappen dan een renpaard een paard van een huurrijtuig inhaalt. Hebt U het gesnor van den motor niet gehoord?

"t Is goed. Ga nu maar gauw naar de Innesmore Mansions."

Hij betaalde juist den bestuurder toen de grijze auto langzaam aan 't eind van de straat voorbijging, en meer zag hij er niet van.

„Daar gaat ie weer," zei de man. „Ik weet wat. Geef mij Uw naam en Uw adres. Ik zal het zaakje wel eens onderzoeken, en mijn oogen goed openhouden. Als ik dan iets hoor, zal ik 't U laten weten."

Theydon schreef het nummer van zijn étage op een visitekaartje.

„Hier heb je't," zei hij. „Zelfs als ik uit ben, zal ik de boodschap achterlaten dat je een halve kroon moet krijgen voor je moeite. A propos, hoe heet je?"

„Evans, mijnheer."

Het leed voor Theydon weinig twijfel, waarom hij achtervolgd werd. Hij brieschte van woede, toen Bates hem in de vestibule fluisterend tegemoet kwam:

„Die twee zitten al op U te wachten, mijnheer."

Theydon keek op zijn horloge. Het was tien minuten over elf.

„Het spijt me, dat ik te laat ben, heeren," zei hij, toen hij de zitkamer binnentrad en de twee detectives aan de tafel zag zitten, blijkbaar hun aanteekeningen vergelijkend, want de hoofd-inspecteur sprak, terwijl de kleine Furneaux in zijn notitieboekje keek.

„Wij hebben geen klagen dat we een paar minuten in zoo'n gezellige kamer moeten wachten," zei Winter vriendelijk.

„Ik geloof dat ik door den een of anderen ijverigen dienaar van U opgehouden ben," zei Theydon, vast besloten met de deur in huis te vallen. Furneaux keek plotseling op.

„Wilt U zoo goed zijn mij te zeggen wat U bedoelt, Mijnheer Theydon," zei Winter.

„Waarom? Is 't een nieuwtje voor U dat een grijze limousine-auto mij vanaf het Waterloo-Station naar — naar 't huis van mijn vriend achtervolgd heeft, daar meer dan drie uur heeft gewacht, en mij nu weer zorgvuldig naar huis geëscorteerd heeft? Ik houd niet van zooiets. Bovendien lijkt 't me onzinnig. *Ik* heb Mevrouw Lester niet vermoord. Het zal U en mij een boel tijd en last besparen, als U dit als een feit wilt aannemen."

„Wilt U niet gaan zitten?" zei Winter bedaard. „En — mag ik rooken? Ik wilde 't niet aan Bates vragen tijdens Uw afwezigheid."

Theydon liet zich niet door deze koelbloedigheid uit 't veld slaan. Hij maakte een kast in den hoek open en haalde er verschillende kistjes uit te voorschijn.

„De sigaren zijn echte Havana's," zei hij. „Een verjaarscadeau van een ongetrouwde tante, die zoo verstandig is de hoedanigheid van tabak naar den prijs te beoordeelen. Hier zijn ook Virginische, Turksche en Egyptische sigaretten."

Winter bekeek de sigaren met een ernstig gezicht.

„Lieve hemel!" riep hij uit, terwijl zijn groote oogen in blijde verrassing uitpuilden. „De oogst van verleden jaar van de Don Juan y Guerrero-plantage. Die tante van U is een schat, mijnheer Theydon. Zij heeft haars gelijke niet."

Theydon zag dat Furneaux het voorbeeld van zijn chef niet volgde.

„Rookt U niet?" zei hij.

„Neen, maar als U 't niet vreeselijk vindt zou ik graag aan een van die Turken ruiken."

„Ruiken?"

„Ja. Dat is de eenige manier om van den geur te genieten en geen nicotine-vergiftiging te krijgen. Mijn geachte chef stompt zijn gezond verstand af door zijn gewoonte om te rooken. Wat erger is, hij prikkelt er zijn zenuwgestel door, dat als regel eenigszins traag is. U bent zeker ook een verslaafd rooker, en daardoor is er tusschen U beiden al een schermutseling ontstaan."

Furneaux had een allergekst piepstemmetje, maar zijn verschrompeld gezicht was ernstig. Theydon lachte even. Hij had zich een Londenschen detective altijd heel anders voorgesteld. Het was heusch niet noodig om dit tweetal „au serieux" te nemen.

Zijn sigaar opstekende, grinnikte Winter zijn collega vriendelijk toe. Furneaux hield een cigaret onder zijn neusgaten en snoof eraan. Theydon haalde zijn pijp en zijn tabakspot voor den dag en schoof zijn stoel aan

„Welnu," zei hij, „het is niet mijn zaak Uw methoden te beoordeelen. Ik heb U heel weinig te vertellen. Ik denk wel, dat Bates —"

„Het eenige van dadelijk belang is die auto, die U vanavond achtervolgd heeft," viel Winter hem in de rede. „De bijzonderheden liggen u nog versch in 't geheugen. Wat was 't voor een type van wagen? Hebt U den bestuurder en de inzittenden gezien? Wat was 't nummer?"

Theydon had die vragen niet verwacht. Hij keek doodverbaasd.

„Ha, ha," lachte Furneaux. „Wat heb ik je gezegd?"

„Houd toch je mond," bromde Winter. „Jij snakt er immers naar om het te hooren."

„Moet ik aannemen dat de wagen mij niet op Uw instructies achtervolgd heeft?" zei Theydon. Hij was eenigszins sceptisch geworden, maar toch scheen de hoofd-inspecteur de waarheid gesproken te hebben.

„Ja," zei Winter, den ander recht in de oogen ziende. „Wij hebben volstrekt geen reden om de waarheid te betwijfelen van iets, dat U gezegd hebt of nog zeggen zult ten opzichte van dit onderzoek. Die auto is niet van ons. Dit is de eerste keer dat wij er van hooren. Wij hebben U op Uw woord geloofd, Mijnheer Theydon, dat U bij een vriend ging eten. Misschien wilt U ons nu vertellen, hoe hij heet en waar hij woont."

Theydon aarzelde een seconde. Hij voelde dadelijk, dat hij hierdoor een fout beging, en trachtte die dus te herstellen.

„Ik heb gegeten bij Mijnheer James Creighton Forbes, Fortescue Plein No. 11," zei hij. „Misschien hebt U van hem gehoord en dan zult U begrijpen dat ingeval mijn getuigenis eenig gewicht in de schaal legt, ik den naam van mijn gastheer liever niet vermeld zou willen hebben."

„Ik zie niet in wat dat met de zaak te maken kan hebben, behalve wat betreft dien geheimzinnigen auto."

Hoewel Winter de leiding in handen nam, was Theydon zich bewust, dat Furneaux, die hem tot nog toe weinig aandacht had geschonken, hem nu strak aankeek. Hij verbeeldde zich dat het vreemde mannetje er naar snakte om iets over den automobiel te weten te komen, die zoo onverwachts iets met de zaak te maken had gekregen.

„Juist," stemde hij toe. „Ik bezocht Mijnheer Forbes vandaag voor den eersten keer. Wij stellen beiden belang in de luchtvaart. Daarom ben ik vandaag ook naar Brooklands geweest, en de uitnoodiging om te komen dineeren was 't gevolg van een aanbevelingsbrief, dien professor Scarth mij gegeven had."

Hij vond, dat hij genoeg over dit punt gezegd had en begon dus zoo goed hij kon den grijzen wagen en den chauffeur met het strakke gezicht te beschrijven. Hij vertelde ook het korte gesprek met den taxibestuurder en het resultaat ervan.

„Goed," knikte Winter. „Ik ben blij dat U dat gedaan hebt. Het kan ons van dienst zijn. Ik betwijfel of er nog inlichtingen over zullen opdagen, maar je kunt nooit weten. Dat nummer klinkt bedenkelijk. Vertelt U me nu eens van gisterenavond, en probeer zoo nauwkeurig mogelijk te zijn, wat den tijd betreft.

„DIE WACHT AM RHEIN"!

De oude Duitsche landstormer staat daar vlak bij de Hollandsche grenspaal in precies dezelfde uniform als 47 jaar geleden gedurende den Fransch-Duitschen oorlog van 1870—'71. (*foto „Rembrandt"*).